

Vår Herres minnesmärke

Vår Herres minnesmåltid

För ungefär 3 600 år sedan fick Israel instruktioner om att ta blodet från påskalammet och stryka det på dörrposterna till sina hus – sedan gå in och stanna där resten av natten. Instruktionerna som gavs israeliterna var tydliga och det var enkelt för dem att följa dem.

Detta hände också oss när vi tog emot Jesus som vår personlige frälsare och symboliskt smorde dörrposterna till våra hjärtan med blodet. Detta var början på vår resa.

PÅSKNATTEN

Den natten, efter att påskalammet hade slaktats och blodet stänkts på dörrposterna till deras hus, gick israeliterna in i sina hem och stängde dörren. Nu skulle de äta påskalammet efter att det hade stekts, och alla var förenade som en familj i detta företag. De illustrerade hur bröderna i denna natt i evangeliets tidsålder dras samman av Guds lamm och, under blodets skydd, äter av lammet och tillägnar sig förtjänsten av hans offer. Vi påminns om den 133:e psalmen, som säger: "Se, h , hur gott och skönt det är när bröder bor tillsammans i enighet!" (Psalm 133:1). Israel, i sina familjer, var samlade den natten i helig, glad och fredlig gemenskap.

Den viktigaste delen av denna ceremoni var att stänka blod på dörrposterna till husen. Det symboliserade att bli frälst genom blodet, vilket är grunden för allt kristet liv. Jesus, som "personligen bar våra synder i sin egen kropp på korset" (1 Petrus 2:24), är det påskalammet vars blod utgjutits för att frälsa oss. (1 Petrus 1:19). Jesus blev "till synd för oss, som inte kände någon synd, för att vi skulle bli Guds rättfärdighet i honom". (2 Kor 5:21). Medan Jesus var på jorden var han särskilt uppmärksam på de lidande, de fattiga, de blinda, de lemlästade och de spetälska. Hela mänskligheten är mottagare av lösenförmåner, oavsett deras ställning i livet. Lammets blod gör det möjligt för oss att få kontakt med Gud och med varandra. Han är enhetens centrum.

BEHOVET AV ATT SAMLAS

Jesus sade: "Där två eller tre är samlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem." (Matteus 18:20). Vi samlas av den Helige Ande, och Kristus är anledningen till vårt möte. Sådana sammankomster kännetecknas av helighet. Den Helige Ande kan bara samla oss till Kristus. Den kan inte samla oss till ett namn, en förordning, ett system eller en förening, utan bara till den förhärligade Kristus i himlen. Det är en "liten hjord" som samlas. Jesus sade: "Om någon älskar mig, kommer han att hålla mina ord." (Lukas 12:32; Johannes 14:23). Beviset på vår kärlek till Jesus och till Gud ligger i att vi gör det han befäller oss att göra i sitt ord. De som ger sig själva till Gud och följer Kristus bör inte längre vilja göra sin egen vilja, som står det verk som Gud gör i oss.

Under den första påsknatten, när alla Israels familjer var samlade i sina hem, samlades de kring ett stekt lamm – ett lamm som hade genomgått eldens verk. Instruktionerna i 2 Mosebok 12:8–9 är mycket tydliga: "De skall äta köttet den natten, stekt med eld, och osyrat bröd; och med bittra örter skall de äta det. Ät det inte rått eller blött av vatten, utan stekt med eld, med huvudet, benen och inälvorna."

Det stekta lammet illustrerar hur Jesus, det sanna påskalammet, underkastade sig eldens verk – "eldprov" under de tre och ett halvt år som hans tjänst varade. Detta var en så viktig del av illustrationen att Israel blev tillsagda att inte äta det rått eller blött med vatten.

AVSKILJANDE AV SURDEJ

Instruktionerna för att äta påskalammet gäller också för vårt deltagande i det större påskalammet. Israeliterna skulle äta det med osyrat bröd. Surdeg är en symbol för ondska och synd. Det används aldrig i Guds ord för att symbolisera det som är rent, heligt eller gott. Den högtid som Israel skulle hålla i samband med påskan kallades de osyrade brödens högtid. I 2 Mosebok 12:15 instrueras Israel: "I sju dagar skall ni äta osyrat bröd; redan på första dagen skall ni ta bort all surdeg ur era hus."

Detta var avsett att illustrera Israels avskiljelse från synden. Aposteln Paulus säger till oss: "Rensa därför bort den gamla surdegen." (1 Korintierbrevet 5:7). Paulus säger inte: "Försök att rensa bort den gamla surdegen." Han är snarare bestämd och säger: "Gör det." Vårt kött kan störa ett sådant program. Aposteln

insåg detta när han skrev: "Jag vill göra det som är rätt, men jag kan inte. Jag vill göra det som är gott, men jag gör det inte. Jag vill inte göra det som är fel, men jag gör det ändå. Men om jag gör det jag inte vill göra, är det inte jag som gör det onda, utan synden som bor i mig. Så jag finner att denna lag gäller: Även om jag vill göra det goda, är det onda alltid närvarande hos mig." (Romarbrevet 7:19-21). Vi måste dock göra allt vi kan för att bli av med synd och ondska.

Israel skulle göra detta i sju dagar. Sju representerar fullständighet. Den kristne ska lägga bort det onda och leva i helighet. Gud kan inte tolerera ondska i tanke, ord eller handling. Som aposteln Johannes påminner oss om när han talar om Gud: "Om vi säger att vi har gemenskap med honom och vandrar i mörkret, ljuger vi och lever inte efter sanningen." (1 Johannes 1:6). Senare sa han: "Om vi säger att vi inte har någon synd, bedrar vi oss själva, och sanningen finns inte i oss." (1 Johannes 1:8). Köttet fortsätter att göra sig gällande, men med Guds hjälpande nåd kan vi hålla det i schack. Johannes fortsätter: "Om vi bekänner våra synder, är han trofast och rättfärdig så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet." (1 Johannes 1:9)

Många gånger blir vi tagna på sängen och säger eller gör något som är fel. Vid sådana tillfällen måste vi omedelbart söka vår Försvare, precis som Johannes påminner oss om: "Detta skriver jag till er för att ni inte ska synda. Och om någon syndar, har vi en Försvare hos Fadern, Jesus Kristus, den rättfärdige." (1 Johannes 2:1). Det nya sinne som

utvecklas strävar efter fullkomlighet. Men den enskilde kristne kan inte bli fullkomlig förrän han eller hon får en fullkomlig ny kropp. Som Johannes säger: "Vi vet att den som är född [avlad] av Gud inte syndar." (1 Johannes 5:18). Johannes säger oss att de som är avlade av Gud inte syndar medvetet. De har ingen sympati för synd. De rensar bort den gamla surdegen.

ATT ÄTA PÅSKLAMMET

Israeliterna blev inte frälsta genom att äta osyrat bröd, utan genom påskalammets blod. På samma sätt blir inte kristna frälsta genom praktisk helighet, utan genom Jesu blod. Men den som fortsätter att göra ont och synda, i handling eller i princip, kommer inte att ha sann gemenskap med Jesus och kommer inte att få njuta av hans frälsning. De som tar emot fördelarna från lösen och tillhör Guds församling måste vara heliga, men de bör inse att deras frälsning är genom nåd och inte genom deras helighet.

DE BITTERA ÖRTERNA

Påskalammet skulle ätas med bittra örter. Dessa representerar Herrens folks bittra erfarenheter, som är relaterade till Jesu erfarenheter som representeras av det stekta lammet. "Om vi lider [med honom], ska vi också regera med honom." (2 Timoteus 2:12). "Vi måste genom många prövningar gå in i Guds rike." (Apostlagärningarna 14:22). Det profeterades om Jesus: "Han blev sårad för våra överträdelsers skull, han blev slagen för våra missgärningars skull; straffet för vår fred låg på honom, och genom hans sår blev

vi helade.” (Jesaja 53:5). Vi blir inte helade genom vår egen helighet.

Aposteln Paulus säger om tabernaklets offer: ”Därför led också Jesus utanför porten, för att han skulle helga folket med sitt eget blod. Låt oss därför gå ut till honom utanför lägret och bära hans smälek.” (Hebreerbrevet 13:12–13). Vi måste alltså äta det stekta lammet med bittra örter av prövningar och vedermödor.

Med Guds hjälp kan vi korsfästa vårt kött (Galaterbrevet 5:24). Liksom aposteln Paulus försöker vi tukta våra kroppar (1 Korintierbrevet 9:27). Detta måste vi göra för att kunna höra orden: ”Bra gjort, du gode och trogne tjänare.” Matteus 25:21

När Israel åt av lammet var de redo för en resa. De var redo att lämna Egypten. Aldrig mer skulle de umgås med egyptierna. De skulle äta i hast, med staven i handen. Allt detta symboliserade hur vårt liv ska präglas av vårt framtida öde som medarvingar med Kristus i hans framtida rike. Staven symboliserade vårt beroende, vår förlitan på Gud under resan. Allt detta möjliggjordes genom Lammets blod. Liksom Gud har fört oss samman i enighet genom Kristus, så kommer han också att leda oss på vår resa till det förlovade landet, det himmelska Kanaan.

”TILL MINNE AV MIG”

Det är sed i världen att fira födelsedagen för sina hjältar och storheter, medan tiden och omständigheterna kring deras död som regel är i stort sett glömda. Den främsta anledningen till detta är

förmodligen att de prestationer som gör dem stora är begränsade till den tid då de lever, medan döden sätter punkt för deras karriärer. Men med Jesus är denna ordning omvänd. Det är sant att hans födelse varje år firas av miljontals människor, men hans specifika anvisningar var att hans följare skulle fira hans död. Han lämnade inga instruktioner om firandet av hans födelse.

Naturligtvis var det nödvändigt att Jesus föddes till världen som människa för att bli det fallna släktets Frälsare, men det var hans död som gav frälsning. Mästarens första ankomsts huvudsakliga mål uppnåddes genom hans död. Hans liv var inspirerande, hans läror hade långtgående effekter på människors beteende, hans mirakel var en välsignelse för dem som drog nytta av dem, hans profetior gav en korrekt förhandsvisning av många av tidens framträdande händelser, men hans mission på jorden skulle i stort sett ha varit förgäves om det inte vore för hans död. Alla andra människors bedrifter har avbrutits av döden, men Mästarens tjänst nådde sin största effektivitet genom döden.

Detta är utan tvekan anledningen till att det är Guds vilja att hans folk ska minnas Jesu död. Det är av avgörande betydelse att vi alltid håller Jesu död i åtanke och inser att det är endast tack vare den som vi nu har förmånen att njuta av det ena hoppet om liv genom honom. Det är viktigt att vi, som Mästarens efterföljare, minns hans död, eftersom Skrifterna uppmanar oss att dö med honom. Precis som för Jesus gäller det även för kristna att deras tjänst fullbordas segerviss endast när de troget har

fullbordat sitt offer, ända till döden.
Uppenbarelseboken 2:10

BETYDELSEFULLA DAGAR

De sista dagarna av Jesu jordiska liv var betydelsefulla. Medan han förstod innebörden av de händelser som följde på varandra i snabb följd, var hans lärjungar i stor utsträckning oförmögna att förstå deras betydelse. Israel var helt blint för det faktum att den viktigaste historien genom alla tider just då utspelade sig i Judeen. Det var under dessa dramatiska dagar som Jesus red genom portarna till staden Jerusalem och presenterade sig för Israel som deras förutsagda kung och Messias.

Därefter drev han ut penningväxlarna från templet. Hans lärjungar frågade honom på Olivberget om tecknen på hans andra "närvaro och tidens fullbordan" (Matteus 24:2,3). Han firade påskmåltiden med sina lärjungar i den övre salen. Judas förhandlade om att förråda honom till hans fienders onda händer. Det var den där plågsamma scenen i Getsemane trädgård; det förräderi som följde; rättegången inför översteprästen; Peters förnekelse; rättegången inför Pilatus och Herodes; piskningen; hållandet; och slutligen korsfästelsen. Det var dessa händelser som präglade de sista dagarna för mänsklighetens mest ädla välgörare. För lärjungarna innebar de först stora förhoppningar, sedan förvirring och slutligen bitter besvikelse. För många av judarna var dessa händelser bara den naturliga följden av de missriktade ansträngningarna hos en falsk pretendent som försökte få sig själv accepterad som

Israels utlovade Messias och som behandlades på rätt sätt av sin tids "legitima" härskare. Endast Jesus förstod vad som höll på att ske, och hans kunskap bidrog till hans förmåga att uthärda rättegången och fullborda det verk som hans himmelske Fader hade gett honom att utföra.

MÄSTAREN FÖRAKTAD

Jesus hade aldrig varit populär bland de skriftlärdade och fariséerna. Enskilda individer bland dem hade varit imponerade av hans uppträdande och läror, men som grupp hade de varit fientliga mot honom från början av hans osjälviska tjänst och missade aldrig ett tillfälle att göra vad de kunde för att vända folket mot honom. Men många av de vanliga människorna tänkte själva. De tyckte om de nådiga ord som Mästar en talade och var överens om att "aldrig har någon talat som denne man". Johannes 7:46

Ännu mer övertygande för det judiska folket var de många mirakel som Mästaren utförde. Dessa välgärningar skapade en tankeprocess som återspeglades i orden från den blinde mannen som hade blivit helad. Han antydde att han inte förstod allt som hade med de stora välsignelser han hade fått att göra, men han visste att han, som en gång hade varit blind, nu kunde se. (Johannes 9:25). Många andra hade varit blinda, och nu kunde även de se. Dessutom fanns det spetälska som hade blivit rena, krymplingar som hade fått förmågan att gå, många som hade befriats från onda andar och döda som hade uppväckts till liv igen.

Kanske var det mycket få av dem som kunde förstå mycket av det som Mästaren lärde ut, men de visste att han hade välsignat dem, och deras släktingar och vänner visste det. Därför var ett ganska stort antal människor i Israel välvilligt inställda till Jesus och lät sig inte så lätt påverkas av de skriftlärda och fariséerna att delta i försöken att ta hans liv. Framför allt var han överskuggad av sin himmelske Faders försyn, som hindrade hans fiender från att fullborda sina onda planer mot honom tills tiden var inne för hans offer att fullbordas.

LÄRJUNGARNA ÖVERTYGADE

Under tiden, medan Jesus gick omkring och gjorde gott och predikade evangeliet om riket, blev hans lärjungar mer och mer övertygade om hans ställning i Guds plan. När han först kallade dem att följa honom, trodde de att han var den utlovade Messias. Men när de bevittnade hans mirakel, lyssnade när han talade till folket och satt vid hans fötter och tog till sig andan och djupet i hans nådiga ord, måste deras förtroende ha kristalliserats. Det var inte konstigt att Petrus uttryckte sin vilja att dö för sin Mästare.

Men lärjungarna var naturliga människor, ännu inte födda av den Helige Ande, och därför var de oförberedda på att deras Messias, deras Herres, tjänst skulle avslutas så plötsligt. Till och med Jesu antydan, som åtminstone kunde ha varnat dem i viss mån om vad de kunde förvänta sig, framkallade en kraftig protest från Petrus: "Det må aldrig ske, Herre." (Matteus 16:22). Jesu svar till Petrus vid detta tillfälle innehöll en djup mening som endast kan förstås och

uppskattas av dem som är födda av Anden. Han sade: "Den som vill rädda sitt liv kommer att förlora det, men den som förlorar sitt liv för min skull kommer att finna det." Matteus 16:25

Hur konstigt måste detta ha låtit för lärjungarna! Det låter fortfarande konstigt för dem som inte har blivit invigda av den Helige Ande i hemligheterna i den himmelske Faderns frälsningsplan. Hur kan någon rädda sitt liv genom att förlora det? Jesus gjorde det genom att förlora, eller ge upp, sitt jordiska liv i offer. I uppståndelsen belönades han med gudomligt liv. Hans offer var frivilligt, men när han väl frivilligt ingått detta offerförbund, skulle hans tillbakadragande ha inneburit evig död. Således räddade han sitt liv genom att troget fullborda sitt offer ända till döden.

Genom att förlora sitt liv i offer gav Jesus också en möjlighet till frälsning för hela Adams släkte. Det är inte konstigt att ett så utomordentligt viktigt inslag i den gudomliga ordningen, och så olikt den fallna mänskliga visdomens väg, skulle firas av Guds folk! De praktiska och inspirerande aspekterna av Mästarens död är i sig tillräckliga skäl för att fira händelsen. I detta avseende var hans död en praktisk tillämpning av principen om gudomlig kärlek, en illustration av vad kärleken bör och kommer att göra i våra liv om vi, liksom Jesus, styrs av den. Om vi ska vara som han måste vi också offra våra liv – motiverade av samma kärlek som fick honom att offra sitt liv för andra. Vi får dock aldrig glömma bort den viktigare aspekten av Mästarens död som människans Frälsare.

HYLLAD SOM KUNG

Senare, efter att den Helige Ande hade kommit över de väntande lärjungarna på pingstdagen, förstod de dessa saker som de tidigare varit helt oförmögna att begripa. Men även om de inte förstod allt som Mästaren sa till dem, fortsatte de att följa honom. De lydde hans instruktioner genom att kontakta en av hans vänner och skaffade en ung åsna, och på den red Jesus triumferande in i staden Jerusalem som Israels kung.

Lärjungarna trodde att Jesus var Israels kung, och de förväntade sig att en sådan presentation av sig själv vid någon lämplig tidpunkt säkert skulle bli nödvändig. Den fråga som deras Mästares tal om döden väckt i deras sinnen skulle nu, åtminstone tillfälligt, glömmas bort. Så här borde det vara. Jesus var en kung, och det var dags att folket fick veta det och fick möjlighet att hylla honom som sådan. Nu gav han dem denna möjlighet, och de tog tillfället i akt. Lärjungarna måste ha trott att det messianska riket nu verkligen var nära!

Sedan gick Jesus till templet, helade de sjuka som han fann där och drev ut växelhandlarna. Detta harmonierade väl med hans kungliga intåg i staden. Lärjungarnas entusiasm steg ännu högre. De visade sin entusiasm genom att uppmärksamma Jesus på de vackra stenarna som templet var byggt av. De kanske hade visioner om Israels nye härskare som snart skulle ta över den magnifika byggnaden. Men deras entusiasm dämpades snabbt av Jesus, som påpekade att tiden skulle komma då inte en sten

skulle lämnas kvar på en annan i det härliga templet.
Matteus 24:2

Vilken chock detta måste ha varit! Uppenbarligen fick det dock lärjungarna att inse att det fortfarande fanns mycket de behövde lära sig om sin Messias och planerna för det messianska riket, för senare finner vi dem tillsammans med Jesus på Olivberget, där de frågar honom om tiden och tecknen på hans återkomst och andra ankomst och upprättandet av hans rike.

De hade ingen klar bild av vad deras frågor egentligen innebar, men i alla fall hade de till viss del förstått av Jesu uttalanden att riket inte var så nära som de hade trott. De kanske nu kom ihåg andra saker som han tidigare hade sagt, till exempel liknelsen om adelsmannen som reste till ett fjärran land för att ta emot ett rike och sedan återvände. I alla fall ville de veta mer om det som de insåg att de visste så lite om.

Så de sade till Jesus: "Säg oss, när ska detta ske? Och vad ska vara tecknet på din ankomst [grekiska, "parousia" – "närvaro"] och på världens ände [grekiska, "aion" – "tidsålder"]? (Matteus 24:3). Av dessa frågor framgår det tydligt att lärjungarna, åtminstone vagt, anade att Jesus skulle vara borta från dem en tid och sedan återvända för att upprätta sitt rike.

Mästarens långa svar på deras fråga är en fantastisk profetia, inte bara om tidens slut, utan också om de allmänna förhållandena under hela tidsåldern, med början i det judiska statsskickets fall. Men det finns

ingen anledning att anta att det upplyste lärjungarna och förberedde dem för de händelser som stod dem och deras Mästare för dörren. Det var inte så att de inte ville veta eller inte försökte lära sig. Det var helt enkelt så att den naturliga människan inte kunde förstå Guds Andes saker. 1 Korinthierbrevet 2:10-14

ÖVERSTA RUMMET

Lärjungarnas sinnen var nu mycket oroad. När de samlades i det övre rummet som hade förberetts i förväg för att de skulle kunna fira påsken, var det som om luften var fylld av en känsla av en förestående tragedi. Jesus lät dem veta att en av dem planerade att förråda honom. Då kom en bönfallande, ömklig fråga: "Mästare, är det jag?" (). (Matteus 26:25). Mästarens ädla värdighet framträder i detta sammanhang. Han visste naturligtvis att Judas var förrädaren, men han skällde inte ut honom utan tilltalade honom fortfarande som "vän" [grekiska, "kamrat"]. Matteus 26:50

Lärjungarna hade mycket att lära sig om Mästarens sanna anda och synsätt. Deras synsätt var helt mänskligt och i stor utsträckning präglad av egenintresse. De glädde sig åt att tänka på den ära som skulle bli deras när de var förenade med Jesus i hans rike. De tänkte på detta i det övre rummet och grälade med varandra om vem som skulle bli störst. Detta gav Jesus ytterligare en möjlighet att visa sin ödmjukhet och sin stora passion för att tjäna. Han tvättade deras fötter och förklarade att den som skulle vara störst bland dem skulle vara allas tjänare.

Sedan kom den märkliga frågan om att inneha svärd. Jesus ville veta hur många hans lärjungar hade. När han fick veta att det fanns två svärd i sällskapet förklarade Jesus att det var tillräckligt. (Lukas 22:38) Kanske var denna fråga inte så märklig för Jesu lärjungar vid den tiden som den kan vara för oss idag. Vi har lärt oss att se honom som fredsfursten och pacifisten. Och det var han verkligen, för det vis t senare att han inte skulle tillåta att dessa svärd användes för att försvara honom.

Varför frågade han då sina lärjungar om de hade svärd? Vi vet nu att han planerade att visa att han inte skulle göra motstånd mot arresteringen. Petrus hade ett av de två svärderna och försökte senare använda det för att förhindra att hans mästare arresterades. Detta gav Jesus en utmärkt möjlighet att bevisa att han frivilligt överlämnade sig för att korsfästas. Inte bara det, utan genom att hela öronet på översteprästens tjänare, som Petrus hade skurit av genom att använda sitt svärd på ett oklokt sätt, visade Jesus att han inte ville att någon skulle lida för hans skull, även om han själv var på väg att lida och dö för hela mänskligheten.

BRÖDET OCH KALKEN

Jesus och hans lärjungar var i övre rummet för att äta påskmåltiden på den fjortonde dagen i Israels första månad, Nisan. Det var ett årligt minnesfirande av den händelserika natten i Egypten när blodet från det första påskalammet stänktes på husens dörrposter och dörrstänger, och när israeliterna åt påskmåltiden

i säkerhet, medan Egyptens förstfödda dog. 2
Mosebok 12:1-14

Gud ville att hans folk skulle minnas den stora befrielsen som skedde i samband med den första påskan, så han befälde israeliterna att fira den varje år. Men ännu viktigare än dess praktiska lärdom för Israel var att påsklammet pekade framåt mot det mycket viktigare offret av "Guds lamm", som skulle ta bort världens synd (Johannes 1:29). Jesus var det Lammet, och tillsammans med sina lärjungar firade han för sista gången offret av det typiska påskalammet, som han själv skulle bli verkligheten.

Det var i slutet av denna påskhögtid som Jesus instiftade en ny ceremoni för sina efterföljare. Han förklarade att brödet representerade hans brutna kropp och att vinets frukt symboliserade hans utgjutna blod. Sedan bad han sina lärjungar att ta del av dem med förklaringen att om de fortsatte att göra så skulle de visa hans död. (1 Korinthierbrevet 11:23-26). Det var en enkel ceremoni som Mästaren införde – bara att dricka ur kalken och bryta och äta det osyrade brödet tillsammans. Det var inte avsett som en fortsättning på påskmåltiden i en ny form, utan som ett minne av offret av det verkliga påskalammet, Jesus, världens Frälsare.

Det är tveksamt om lärjungarna vid den tiden förstod mycket av vad Jesus sa till dem om brödet och kalken. De insåg inte då att det var nödvändigt för Jesus att dö för att de skulle kunna få liv och njuta av privilegiet att regera med honom. De förstod inte att hans rike inte skulle kunna ge de välsignelser som Gud hade lovat om man inte fann ett sätt att upphäva

dödsdomen, som skickade hela mänskligheten i graven.

De var ännu mer okunniga om det faktum att om de skulle leva och regera med Kristus, skulle det vara nödvändigt för dem att lida och dö med honom. Brödet och vinet representerade dock ytterligare en förmån för alla Kristi sanna efterföljare. Vi tar emot livets välsignelser som hans brutna kropp och utgjutna blod ger oss, och vi har också privilegiet att följa i hans fotspår av uppoffring och tjänande. Vilken välsignad gemenskap, eller församling, vi har. 1 Korintierbrevet 10:16,17

DE SJÖNG EN HYMN OCH GICK UT

Berättelsen visar att efter att Jesus hade instiftat minnesmåltiden för sin död lämnade de omedelbart övre rummet och begav sig till Getsemane. Mästarens hjärta var för fullt och lärjungarna var för trötta för att stanna kvar för vidare diskussion. Det förekom en del samtal medan de långsamt gick ut ur staden till trädgården. Det var då som Petrus bekräftade sin vilja att dö för sin Mästare och sa att han skulle göra detta även om alla andra skulle överge honom. Och Petrus menade detta med hela sitt hjärta, vilket han visade senare i sitt liv.

När de kom in i Getsemane trädgård bad Jesus Petrus, Jakob och Johannes att komma och vaka med honom. Han trodde att de skulle vara benägna att be med honom, men de kunde inte. Han drog sig längre bort för att be. "Om det är möjligt, låt denna kalk gå mig förbi", var hans bön till Fadern, "men inte som jag vill, utan som du vill." (Matteus 26:39). Vi ska

inte tro att Jesus ens för ett ögonblick hyste en önskan att bryta sitt offerförbund. Han visste att det var Faderns vilja att han skulle dö, och han var fast besluten att fullfölja den viljan.

Kanske insåg Mästaren inte förrän nu att hans död skulle ske på ett så skamligt sätt, att han skulle anklagas för hädelse och förräderi. För en som inte hade gjort annat än gott, som hade hedrat sin himmelske Fader i varje tanke, ord och handling, var detta hjärtskärande anklagelser. Han var glad att dö som världens Frälsare, men var det Faderns vilja att han också skulle lida på dessa andra sätt? Det var det, och övertygad om detta var Jesus lugn och nöjd.

Vi får veta att Jesus var bekymrad och att han blev hörd för sin hängivenhet (Hebreerbrevet 5:7). Vi ska inte tro att han fruktade döden. Men det bör man komma ihåg att Mästaren hade riskerat sin existens när han ingick förbundet om offer med sin Fader (Psaltaren 50:5). Om han inte hade varit trogen, skulle det inte bli någon uppståndelse för honom. Det var därför den eviga döden som oroade honom, och det var utan tvekan därför han tröstades, eftersom han var säker på att hans Fader fortfarande var "väl behagad" av honom (Matteus 3:17; Johannes 12:27,32). Välsignad med denna försäkran, förliknade sig Jesus därefter med all den skam och vanära som så oförtjänt hade hållits över honom.

När det gällde mänsklig hjälp hade Mästaren mycket lite under de sista timmarna av sitt jordiska liv. Detta berodde inte på att hans lärjungar var okänsliga. Petrus, Jakob och Johannes verkade stå honom närmast, och Petrus visade verkligen sin vilja att

hjälpa. Men dessa naturligt sinnade män var helt oförmögna att förstå den prövning som deras Mästare genomgick. Men där den köttsliga armen misslyckades, stödde och tröstade den himmelske Fadern. Jesus kände sig så säker på att hans Fader alltid var nära och redo att hjälpa att han sa till Petrus att om han så önskade kunde han be honom om skydd av tolv legioner änglar och att begäran skulle beviljas. Matteus 26:53

GUDENS SON

När Jesus och lärjungarna lämnade Getsemane mötte de pöbeln som hade kommit ut från staden för att arrestera honom, som var förutbestämd att bli kungarnas kung. Mästaren överlämnade sig frivilligt och sa till pöbelns ledare att han var den de sökte. Det följde Judas förrädiska kyss, Petrus modiga men okloka försök att rädda sin Mästare från hans fiender, och sedan fördes han hastigt till domstolsbyggnaden för att förhöras av översteprästen.

Översteprästen Kaifas frågade Jesus: "Är du Kristus, den Välsignades Son?" (Matteus 26:57,63; Markus 14:61). Jesus svarade: "Du har själv sagt det", väl medveten om att detta svar i översteprästens ögon skulle göra honom skyldig till dödsstraff (Matteus 26:64). Redan från början av sin verksamhet utmanades Mästaren på frågan om han var Guds Son. Satan sade till honom: "Om du är Guds Son, kasta dig ned" från templets tak. (Matteus 4:5,6). Jesus visste att han var Guds Son. För honom fanns det ingen tvekan som kunde undanröjas genom någon sådan spektakulär demonstration som Satan

föreslog. När han döptes fick han bekräftelse på sitt sonskap när Guds röst hördes säga: "Detta är min älskade Son, i vilken jag har funnit behag." Matteus 3:17

Flera månader innan översteprästen åter tog upp denna fråga under den händelserika sista natten av Mästarens jordiska verksamhet, hade han fått en liknande försäkran om sitt sonskap. Detta var på Förklaringsberget när de hjärtglädjande orden åter kom: "Detta är min älskade Son, i vilken jag har funnit behag; lyssna till honom." (Matteus 17:5). Den himmelske Fadern har underbara sätt att förbereda sitt folk för prövningar, och vilken styrka denna nya försäkran måste ha gett Jesus när han senare stod inför den avundsjuka och fördomsfulla översteprästen som frågade om han var Guds Son. I Jesu sinne fanns det inget tvivel om hans sonskap, och eftersom han visste vad resultatet skulle bli, bekräftade han sanningen. Det är inte lätt att stå fast vid sanningen när det innebär döden att göra det, men Jesus gjorde det, och därmed lämnade han oss ett exempel att vi ska följa i hans fotspår.

JESUS, KUNGEN

Till slut fördes Mästaren inför Pilatus. Som kejsarens representant var Pilatus inte intresserad av de religiösa anklagelser som judarna hade riktat mot Jesus. De visste mycket väl detta, så de anklagade honom för att Mästaren påstod sig vara kung. Om detta var sant skulle det för Pilatus innebära att Jesus var en potentiell rival till kejsaren, och av den anledningen måste han dödas.

Religiösa fördomar förblindar människor för sanningen och hindrar dem från att göra en korrekt bedömning av andras dygder och synder. Pilatus hade inga religiösa fördomar mot Mästaren och upptäckte därför efter undersökning att anklagelserna mot honom saknade grund i verkligheten. Som han såg på saken var det, även om Jesus påstod sig vara kung, bara ett religiöst begrepp som inte i någon verklig mening gjorde honom till en utmanare om den romerska tronen. Pilatus ville därför frige Mästaren, men den arga, fördomsblinda folkmassan tillät honom inte att göra det.

Jesus hade erkänt för Pilatus att judarna hade rätt när de sa att han var en kung. "För detta ändamål är jag född, och för detta ändamål har jag kommit till världen", var hans svar till Roms representant när frågan ställdes till honom. (Johannes 18:37). Och vilken kung! Han hade tre och ett halvt år på sig att värva dem som kunde vara villiga att utkämpa hans strider, men han hade inte gjort något försök att skapa en armé. Jesus hade till och med hindrat sin trogne tjänare Petrus från att använda ett svärd till sitt försvar. Istället dog denna kungarnas kung frivilligt för sina framtida undersåtar. Inte undra på att en sådan död borde firas! De krönte denna kärlekens kung med törnen. De spottade på honom och hånade honom. De tvingade honom att bära sitt eget kors och till slut spikade de fast honom på det för att dö. Över hans huvud placerade de, på Pilatus order, inskriptionen: "Detta är judarnas kung." (Lukas 23:38). Pilatus ville att världen skulle veta att denna enastående man dog därför att judarna hatade honom och hade förkastat

honom som sin kung. Men ur Jesu synvinkel dog han som världens Frälsare. För honom var de omständigheter som ledde till hans död oviktiga.

Medan han hängde på korset ropade de som stod i närheten: "Om du är Guds Son, stig då ner från korset." (Matteus 27:40). Här var samma utmaning som Satan hade kastat mot Mästaren mer än tre år tidigare. Han hade då vägrat att göra något för att bevisa för andra att han verkligen var Guds Son, och han gav inte heller efter för frestelsen att göra detta nu när han hängde på korset. Det fanns inte mer anledning att göra detta än att låta Petrus använda svärdet för att försvara honom.

Överstepräster och de skriftlärdade sade hånfullt till varandra: "Han har räddat andra, men sig själv kan han inte rädda." (Matteus 27:41,42). Ack, hur lite insåg de att genom att Mästaren vägrade att rädda sig själv gav han frälsning åt dem och åt alla familjer på jorden! Detta är den stora läxa som alla som får evigt liv måste lära sig. Det är därför Jesus vill att vi ska minnas hans död. Det är viktigt för oss att påminnas om källan till vår frälsning, så att vi kan förbli ödmjuka inför Gud och inse hela omfattningen av vårt behov – det behov som tillgodoses genom hans död.

För att Jesus fullt ut skulle kunna ta syndarens plats var det nödvändigt att den himmelske Fadern för ett ögonblick drog tillbaka sin nåd från honom. Det var då som Mästaren ropade: "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?" (Markus 15:34). Men när han slutligen dog, var det med full tillit: "I dina händer överlämnar jag min ande", var hans sista ord, och

hans jordiska tjänst var fullbordad – triumferande fullbordad i döden. (Lukas 23:46). Som Mästarens efterföljare och som medlemmar av Kristi kropp är det vår förmån att också offra oss. (Romarbrevet 12:1). Och när vi minns hans död bekräftar vi också vår beslutsamhet att troget följa i hans fotspår.

Många, inklusive bekännande kristna, inser inte att Kristi lidande fortsätter i de dagliga uppoffringar som hans efterföljare gör, eftersom de är "sammansvetsade med honom i likhet med hans död" (Romarbrevet 6:5). Men så har Guds plan fungerat under evangeliets tidsålder.

Varje år, på dagen för minnet av vår Herres död, efter solnedgången, samlas många av Herrens folk över hela världen på sina respektive orter och minns på nytt Guds underbara kärleksgåva, Jesus, " -lammet som slaktades från världens grundläggning". (Uppenbarelseboken 13:8). Samtidigt kommer de att på nytt viga sina liv åt att mer troget följa Frälsarens fotspår och glädjas över privilegiet att få offra och tjäna, så att de kan leva och regera med honom. Romarbrevet 6:5,8; 8:17

DERAS OCH VÅR BEFRIELSE

Det fanns inga radio- eller tv-nätverk som kunde sända nyheterna, och inga tidningar eller elektroniska medier som kunde rapportera om den tragiska händelsen som ägde rum den kvällen den fjortonde nisan, mer än ett och ett halvt årtusende före Kristi första ankomst – den natten i Egypten när alla förstfödda i varje egyptisk familj dog. Det är inte heller troligt att spridningen av sådana nyheter skulle ha

haft något värde, eftersom varje familj i landet var så upptagen med sin egen sorg att det är tveksamt om man skulle ha ägnat mycket uppmärksamhet åt andras situation. Dödsängeln gjorde ingen skillnad på personer, för både Faraos förstfödda och den ödmjukaste egyptiern i landet drabbades den natten för så många århundraden sedan.

Det är en gammal historia, men dess betydelse för Guds folk blir allt viktigare för varje år som går. Det är inte så mycket det faktum att Egyptens förstfödda dog som berör oss, utan att Israels förstfödda räddades från den förödande hand som drog över landet den ödesdigra natten. För dem var det en natt av befrielse – befrielsen av de förstfödda från döden och befrielsen av hela Israel från det egyptiska slaveri nästa dag.

Och så är det att den fjortonde dagen i Nisan, som varje år sedan dess, Herrens folk över hela jorden på ett mycket speciellt sätt minns sitt hopp om befrielse som den antitypiska "förstfödda kyrkan" och gläder sig över utsikterna till befrielse för mänskligheten från slaveri under synd och död, som börjar på morgonen den härliga nya kungarikets dag. Hebreerbrevet 12:23

PÅSKLAMMET

Detta är den tankebakgrund som hjälper till att betona betydelsen av Herrens minnesmåltid för dem som gläder sig över den nuvarande sanningen. Vi minns alla den spännande berättelsen om hur Israels förstfödda räddades den första påsknatten. Det var för att de hade lydt Guds instruktioner, som gavs dem

genom Mose – instruktioner som krävde att påskalammets blod skulle utgjas. Varje hebreisk familj måste visa sin tro på det blodets frälsande kraft genom att stryka det på dörrposterna och dörrposterna i sina hus. Alla familjer som underlät att göra detta fick lida samma öde som egyptierna.

Vi vet nu naturligtvis att det inte fanns någon inneboende frälsande kraft i blodet från det typiska påskalammet, utan att Herren bara gav en illustration av den underbara frälsningen genom gåvan av sin älskade Son. Med denna tanke i åtanke, hur gripande är inte Johannes Döparens ord om Jesus: "Se, Guds lamm, som tar bort världens synd." (Johannes 1:29). Dödens sting började förgöra mänskligheten i Edens lustgård, och det enda sättet att undanröja denna förödelse var genom utgjutande av blod – inte blod från ett lamm, inte från tjurar eller getter, utan det dyrbara blodet från Jesus, den som blev den perfekta ersättaren för fader Adams förlorade liv. Hebreerbrevet 9:11,12

VÅR HERRES MINNESMÄRKE

I mer än tre år efter att Johannes identifierat honom som "Guds lamm" hade Jesus arbetat och tjänat medan han gav sitt liv för folket. Och nu hade tiden kommit då hans offer skulle fullbordas, då han skulle slaktas som det sanna påskalammet, ett offer som var nödvändigt för att befria både kyrkan och världen. Därför ordnade han ett möte med sina lärjungar i ett "övre rum" för att där för sista gången delta i den årliga påsk en som minneshögtid över

omständigheterna under den ursprungliga påsknatten i Egypten. Matteus 26:17-20

När han var färdig med detta tog Jesus lite bröd och vin och instiftade en ny förordning – en av endast två som åläggs hans efterföljare, den andra är vattenbaptismen, men båda är endast symboler. Han gav brödet till sina lärjungar och uppmanade dem att äta av det, och förklarade att det representerade hans kropp. På samma sätt förklarade han att kalken representerade hans blod, och att hans blod skulle utgjutas för dem. Matteus 26:26-28

Detta var inte avsett att vara en ny form av påskhögtiden. För Jesus och hans följare upphörde den årliga påskhögtiden den natten. Den var bara en symbol, eller skugga, som pekade på Jesus och hans blodutgjutelse, och nu när han hade kommit och skulle dödas för världens synder, fanns det ingen mening med att fortsätta påskceremonin. Det som Jesus ålade sina lärjungar var avsett som ett minnesmärke över hans död och för att påminna hans följare om vad det betydde för dem och den del de skulle ha med honom som "förstfödda kyrka".

När vi tänker på Jesu utgjutna blod och hans brutna kropp, som representeras av "brödet" och "kalken", hjälper det oss att inse det välsignade faktum att han gav sitt liv för oss – att han utgöt sin själ till döds. Hur tacksamma borde vi inte vara för detta! En tanke som vi verkligen bör sträva efter att ha i åtanke vid den årliga minneshögtiden, och alltid, är tacksamhet – tacksamhet för Guds kärlek som gav sin Son att dö för oss, och tacksamhet för Jesu trofasthet som gav sitt liv som vår Frälsare.

Det enda sättet att visa vår tacksamhet för en gåva är att ta emot och använda den, och det bör vi göra med Guds gåva. Vi bör ta emot Jesus och använda förtjänsten av hans uppoffrade liv som avsett i den gudomliga planen. Att fullt ut ta emot Jesus, vilket symboliseras genom att ta del av minnesmärke, innebär att vi fullständigt överlämnar vår vilja för att göra hans vilja och accepterar honom som vår huvudman. Då lär vi oss att hans vilja för oss är att vi offrar våra liv, precis som han gjorde.

NATTVARD

I linje med denna tanke förklarar aposteln Paulus att vårt deltagande i brödet och kalken representerar en gemensam gemenskap och delaktighet, en nattvardsgemenskap, i Kristi offerverk. Det är en allvarlig tanke, men en som bör inspirera oss till stor flit i att tjäna Herren, för det är på denna grund som vi kommer att få privilegiet att leva och regera med honom. Romarbrevet 8:17,18

När vi tar del av minnesmärkena i år, låt oss ha dessa tankar i åtanke. Låt oss tänka på den stora befrielse det representerar för oss och för mänskligheten, som förebådades av Israels erfarenhet i Egypten. Låt oss glädjas över det skydd blodet ger oss som medlemmar av den förstfödda klassen, och över den del vi kommer att ha med Jesus i att befria hela mänskligheten från synd och död på den stora dagen som följer efter påsknatten – evangeliets tidsålder. Vilken välsignad utsikt!

När vi tänker på det lidande som Jesus gick igenom för att köpa denna befrielse – den stora motsägelsen

av syndare som lades på honom, hån, piskning, korsets grymhet – må våra hjärtan svara med en mer beslutsam vilja att vara trogna honom oavsett vad det kostar. Det är nödvändigt att vi, som Skriften säger, "som en sten" följer i hans fotspår av uppoffring och lidande ända till döden, i vetskap om att Herren kommer att hjälpa oss i alla våra nödens stunder. Jesaja 50:7

Vi bör alla leva varje dag som om det vore den sista. Om vi gör det kommer vi, som Guds heliga, att sträva efter att uppfylla våra helgelseslöften, offra det a köttet och dess intressen och rikta vår kärlek mot det som är ovanför.

Må minnesmåltiden varje år finna oss närmare Herren än någonsin tidigare och mer tacksamma för allt som hans blod betyder för oss och ännu kommer att betyda för hela mänskligheten.